

se schtrykom plěsy tkustego boma a hozakafcho s poswignoneju ruku, aby hoko tej hokoło schyje chyschik, kotaraž jomu nejbližej pschižo. Někotare južo běchu mimo Robinsona pscheběžali, ale tak daloko, až jich neběšcho dobegnušch.

Něto pak pschiběža jana tak blifko k němu, až jano třebašcho swoju ruku huštrěšch, a by ju měl. Won to žyni, huchyschi swoj powróš s hokom a w tom hokognušču běšcho tež ta wojza hušojta! Wona kschěšcho sabjafsch, ale Robinson sczegnu jěžno to hoko a tak jej neběšcho možno bjazafsch; rošměj: Robinson še bojafcho, aby s tym zeke šadło še rošpłofchyło. Za popadniona lama běšcho dojka a pschi nej běšchtej dvě jagnětze, a k Robinsonowej wjašekofsczi wofšafchtej wonej pschi swojej mafcheri.

Won wězešcho a goňafcho něto swoju wojzu domoj, rownož welgin še šaperaka, a jagnětze wofšafchtej hokoło neje. Nejblifšchy pušch domoj běšcho jomu něto tež nejlubšchy, a potom pschiže pschegnaty a pscheprozowany domoj.

Doma pak nasta nowa starofcž, pscheto fak dejafcho něto swoje wojzy na dwor porafsch; pschi šebe pak kschěšcho je měšch, pscheto dla togo běšcho žem je žywe popadnuš, aby někake žywe štworby hokoło šebe měl. Won hobmyšlafcho a hobsamšnu, až zo do swojogo pěškowego našypa, kotryž běšcho s welifeju prozu hokoło swojeje jany natwarik, žeru hužělafsch a tušama ako žurku ša lamy a tež šam ša šebe ako huchod a nufschchod wofšawifsch. Togodla pschiwěša swoju wojzu ša bom a da še ned na